

momenter som arten og grovheden af forholdet, risikoen for gentagelse og udlændingens forhold i øvrigt.

2.7. Oplysninger om praksis i sager behandlet efter udlændingelovens § 25, nr. 1, jf. § 45 b

På grund af den følsomme karakter, som sager efter udlændingelovens § 25, nr. 1, har, og de hensyn, som ligger til grund for den ordning, der er etableret i § 45 b, stk. 1, offentliggøres der almindeligvis ikke nærmere oplysninger om disse sager.

Det fremgår af PET's årsberetning for 2006-2007, at bestemmelsen i udlændingelovens § 25, nr. 1, siden indførelsen i 2002 ikke har været anvendt over ti gange.

Flygtningenævnet har behandlet tre sager vedrørende udlændinge med ophold her i landet, og som er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, af hensyn til statens sikkerhed.

Den 1. april 2008 traf Flygtningenævnet i to sager afgørelse om, at to irakiske statsborgere ikke kunne udsendes til Irak eller til et land, hvor de ikke var beskyttet mod videresendelse til Irak, idet udlændingelovens § 31 på det foreliggende grundlag var til hinder herfor. De pågældende blev herefter henvist til tålt ophold her i landet.

Den 20. oktober 2008 traf Flygtningenævnet afgørelse om, at en tunesisk statsborger ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til Tunesien eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til Tunesien. Den pågældende havde sammen med en anden tunesisk statsborger angiveligt planlagt et drab på en tegner, der havde fået offentliggjort en tegning af Muhammed.

Der har i den offentlige debat om ordningen navnlig været sat fokus på det forhold, at udlændingen – og dennes eventuelle advokat – har været afskåret fra at blive gjort bekendt med det materiale fra PET, der danner grundlaget for justitsministerens indstilling om og integrationsministerens vurdering af, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed, ligesom der har været fokus på, at de udlændingemyndigheder, der efterfølgende skal tage stilling til spørgsmålet om udvisning og mulig udsendelse, ligeledes ikke har adgang til det fortrolige materiale.

Det kan i den forbindelse nævnes, at Flygtningenævnet i en konkret sag om en udlænding, der var anset som en fare for statens sikkerhed, jf. § 45 b-proceduren, udtalte:

»Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren må anses for en fare for statens sikkerhed. Staten er i denne forbindelse den danske stat. Flygtningenævnet er imidlertid ikke bekendt med, om klageren også udgør

en sikkerhedsrisiko for andre lande, herunder Irak. Hertil kommer, at Flygtningenævnet ikke er bekendt med om og i givet fald hvilke lande, myndigheder med videre, der har givet oplysninger, der har ført til afgørelsen om, at klageren udgør en sikkerhedsrisiko, herunder i hvilket omfang de irakiske myndigheder eller andre grupperinger er delagtiggjort i disse. Flygtningenævnet kan dog lægge til grund, at i hvert fald [et tredjeland] myndigheder er bekendt med klagerens sag.

På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at det ikke med den fornødne sikkerhed kan afvises, at klageren ved en udsendelse til Irak vil være i risiko for dødsstraf eller at blive underkastet tortur med videre, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1. Det skal i den forbindelse bemærkes, at den nævnte bestemmelse i udlændingeloven er udformet med udgangspunkt i en række internationale forpligtelser, herunder artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Selv om klageren må anses for en fare for statens sikkerhed, kan dette ikke medføre, at beskyttelsen i udlændingelovens § 31, stk. 1, kan sættes ud af kraft.«

Der er således konkrete eksempler på, at den gældende ordning indebærer en risiko for, at en udlænding kommer på tålt ophold alene som følge af, at PET's fortrolige materiale ikke kan fremlægges. Tilsvarende er mulighederne for frihedsberøvelse af udlændinge under behandlingen af disse sager mere begrænsede, end de ville være, hvis materialet kunne fremlægges.

2.8. Frihedsberøvelse

Udlændingelovens § 36 vedrører administrativ frihedsberøvelse af udlændinge. Bestemmelsen anvendes til at sikre muligheden for afvisning, administrativ udvisning efter udlændingelovens §§ 25, 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel og tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der i øvrigt ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Hvis det er nødvendigt for at sikre, at udvisning af en udlænding i medfør af udlændingelovens § 25, nr. 1, kan gennemføres, kan politiet således frihedsberøve udlændingen i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1.

Frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, kan som udgangspunkt kun ske af udlændinge, der ikke har fast bopæl i Danmark. Det er imidlertid fra lovgivers side fundet nødvendigt med en undtagelse hertil i de tilfælde, hvor der er tale om at udvise en udlænding på grund af statens sikkerhed. Der er således efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 2. pkt., mulighed for at frihedsberøve en udlænding for at sikre mulig-